C1.

אי מה משרת בעל מום לא אף מברך בעל מום לא. פי׳ כיון

לא אף מברך וכו' ומשני הא איתקש לנזיר וכו' מכאן נראה דבעל מום

מברך ברכת כהנים ט) מדקא חזינן דהש"ס רולה ללמוד מברך ממשרת

דילפינן ג"ש ממשרת נימא כמו משרת דמשרת בעל מום

ולבעל מום ודחינן ליה אם כן נראה

דלענין נשיאת כפים כהן בעל מום

נושה כפיו ומכחן יש להוכיח דכהן

שהמיר דתו נושה כפיו וכשר לישה

כפיו ולקרות בתורה כמו שלא המיר

וראיה י מהא דכהנים ששימשו בבית

חוניו לא ישמשו במקדש אבל נוטלים

חלק עם אחיהם כמו בעלי מומין

מדקאמר שהם כבעלי מומין משמע

דכל עבודה שבעל מום ראוי לעשות

יעשו וכהן בעל מום נושא כפיו ^O:

ומאי חזית דאקשת לקולא אקיש

לחומרא. פי׳ מאי חזית דמקשת כהן למיר להקל ולומר כמו

שמזיר הוי בעל מום כמו כן כהן בעל

מום כשר ואקשת למשרת מה משרת

מותר בחרלן אף כהן מברך מותר

בחרלן חקשה לחומרת פירוש ונימת

דכמו שמיר אסור בחרלן אף כהן

אסור בחרצן וכמו כהן משרת אסור

בעל מום אף כהן מברך בעל מום

אסור ומשני אסמכתא וכו':

מסורת הש"ם

ל) ס״א ליריחו, ב) סוכה נא.[ערכין יא. ע״ו מו.], ג) ס״א מסדא, ד) [גי' ר"ג וכעי"ז בר"ח מיתיבי], ד) ס"א חסדא, ו) ערכין יב:, ו) ובמדבר כחן, יומא ט:ן, ט) כ״ה ק) ועי במגילה כד: ע"ש, י) [מנחות דף קט. וע"ש בתוס' ד"ה לא], ל) [וע"ע תוס' סוטה לט. ד"ה כי מהדר ותום׳ מנחות קט. ד"ה לאו.

הגהות הב"ח

(A) גמ' ת"ר כ"ד משמרותהיו בא"י כו' אלא אימא ושתים עשרה מהן: (3) שם ר"ש בן אלעזר אומר כהנים: ל"ש בן חנעזר אומר נהנים:

(ג) רש"י ד"ה מעכבין כו'
בעינן ליהוי כולהו על גבי
ענודה: (ד) ד"ה פשחור כו'
ענודה: (ד) ד"ה פשחור כו' . בדברי הימים דהחשיב כ"ד משמרות וילא הגורל הראשון ליהויריב לידעיה השני כו' ולא הא חשיב פשחור ולפע"ד יש קה משיב פסחור הפפע ז'ים לתרץ דכיון דבעזרא א' ב' כתוב העולים מן הכהנים היו ארבע משמרות וקא חשיב פשחור שמעינן דחדא מכ"ד אי נמי נשתנה שמה לשם השנוה כלתכש"י בתנוש בתלכ פנחם אצל משפחות השבטים:

גליון הש"ם גבו' מדרבגן ולקולא. כעין וה שנת דף פג ע"ב:

הגהות הגר"א (א) גפ' ת"ר כ"ד משמרות. נ"ב של לוים:

הנהות מהר"ב רנשבורג רש"י ד"ה ה"ג הגיי

וכר׳ לשון אחר נהירא לי. ל"ל אור יהירא לי. ל"ל ולא נהירא לי:

רבינו גרשום אף כהן מברך לא יהא בעל מום. והא קיימא לן דבעל מום מברך, אלא אם כן יהו מומין שבגלוי. הא איתקש לנזיר. מה נזיר בעל מום אף מברך בעל מום. מאי חזית לקמיה

אלעזר רבים לראשי הגברים מבני איחמר ויחלקו בני אלעור ראשים דאקשית לקולא. דאקשת ליה יאקשית לקראו האקשת ליחד לנזיר דבעל מום מותר, ואקשת ליה למשרת דבחרצן לבית אבותם ששה עשר ולבני איתמר ראשים לבית אבותם שמונה ואומר מותר. אקיש לחומרא. ונימא מה נזיר אסור בחרצן אף מברך אסור בחרצן, ומה בים אב אחד אחוו לאלעור ואחוו אחוו לאיתמר. וימלאו בני אלעזר משרת בעל מום לא אף מברד הוא. הא דמקשינן מברך לנזיר ולמשרת, מדרבנן היא. ה״ק ואלו הן מעמדות. דקתני התקינו נביאים הראשונים כ"ד משמרות (כל) היה מעמד בירושלים, כהנים ולוים שבמשמר עולין בירושלים, וישראל שבאותו משמר מתענין וכו', ומקצתן

עוליז לירושלים כדי שיעמדו

מחי קחמר. דקח בעי מחי ניהו מעמדות ומייתי קרח חת קרבני לחמי לאשי וגוים: הכי קאמר אלו הן מעמדות. דלקמן וטעמא מאי תקון מעמדות לפי שנאמר לו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי וגו': ה"ג תנו רבנן כ"ד משמרות היו בא"י וי"ב ביריחו

י"ב ביריחו בתמיה נפישי להו טובא

אלא אימא וי"ב מהן ביריחו. ברישא

משמע לבד הכ"ד שבעיירות א"י

היו י"ב ביריחו להוו להו ל"ו וי"ב

מהן משמע שמאותן הכ"ד היו י"ב

ביריחו: ה"ג הגיע זמן המשמר

חלי המשמר עולה לירושלים וחלי

המשמר עולה ליריחו כדי שיספהו

מים ומזון לאחיהם שבירושלים.

כלומר כילד היו י"ב ביריחו כשהגיע

זמן המשמר לעלות לירושלים בשבת

מתחלקים אנשי המשמר חליין

הולכין לירושלים לעבודה וחליין הולכין ליריחו הסמוכה לירושלים

ומתקנין שם מים ומזון לאחיהם

וכך עושין כל הכ"ד משמרות נמנא

י״ב ביריחו א] לשון אחר נהירא

לי: מעכבין את הקרבן. אם אין

מעמד מכולן בירושלים כדתנן

(לעיל דף כו.) על כל משמר היה

מעמד בירושלים של כהנים לוים

וישראלים כיון דכולהו בעלים בעינן

דליהוי (ג) כמוהו על גבי עבודה:

וכלי שיר מעכבין את הקרבן.

פלוגתא בשילהי מסכת סוכה (דף כ:)

ובערכין (דף יא.) מפורשת: עיקר שירה בפה. וכלי לבסומי קלא

בעלמא וכיון דאיכא לוים לא מעכב

משום כלי שיר: עיקר שירה בכלי.

אבוב וכן בפרק החליל (סוכה שם): ארבעה מאלעור. מבניו של אלעזר

שעשה מהן ד' משמרות. וגמרא גמר

לה: המה יסד דוד ושמואל הרואה

בחמונתם. ותיובתה דרב חמה

דאמר שמואל העמידם על י"ו

ודוד העמידן על כ"ד דהא שמעי"

מינה דתרוייהו בהדי הדדי תקנינהו:

מיסודו של שמוחל הרמתי. שהעמידן

על י"ו בא דוד והעמידן על כ"ד.

אית ספרים שכתוב בהן מיסודו של

שמואל ודוד העמידום על כ״ד כלומר שניהם הועילו בדבר ושמואל העמידם

על י"ו ודוד על כ"ד: וימלחו בני

אי מה משרת בעל מום לא אף כהן מברך בעל מום לא א הא איתקש לנזיר ומאי חזית דמקשת לקולא אקיש לחומרא אסמכתא נינהו ∘ מדרבנן ולקולא: אלו הן מעמדות לפי שנאמר צו את בני ישראל כו': מאי קאמר ה"ק אלו הן מעמדות ומה מעם תיקנו מעמדות לפי שנאמר יצו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי והיאך קרבנו של אדם קרב והוא אינו עומד על גביו התקינו נביאים הראשונים עשרים וארבעה משמרות על כל משמר ומשמר היה מעמד בירושלים של כהנים ושל לוים ושל ישראלים הגיע זמן משמר לעלות כהגים ולוים עולין לירושלים ת"ר עשרים וארבעה משמרות [אֹ] (6) בארץ ישראל ושתים עשרה ביריחו שתים עשרה ביריחו נפישו להו מובא אלא שתים עשרה מהו ביריחו הגיע זמן המשמר לעלות חצי המשמר היה עולה מארץ ישראל לירושלים וחצי המשמר היה עולה 6 מיריחו כדי שיספקו מים ומזון לאחיהם שבירושלים אמר רב יהודה אמר שמואל כהנים ולוים וישראלים מעכבין את הקרבן במתניתא תנא ר"ש בן אלעזר כהנים ולוים וכלי שיר מעכבין את הקרבן 🤫 במאי קמיפלגי מר סבר יי עיקר שירה בפה

ומר סבר עיקר שירה בכלי אמר רב מחמא

מך סבר עיקר שירה בפה. ולכך הכל כשרים אפילו פסולים אפילו ממזרים לומר שירה דלא הוי אלא בפה ולמאן דאמר עיקר שירה בכלי אם כן לריך שיהו כהנים או לוים דהא הכלי זמר היה קדוש: בר גוריא אמר רב י משה תיקן להם לישראל שמונה משמרות ארבעה מאלעזר

עלו מז הגולה. בימי עזרל ראשון היתה משמרת ידעיה קודם לחרים ומשמרת חרים קודם לפשחור ושל פשחור

רבינו חננאל

לאימר מחח.

אי הכי למאי איתקש לנזיר, להכשיר בו בעל מום להיות כשר לברכה. ואמריגן, מה ראית להקישו לקולא, הקשתו למשרת להיות מותר בחרצז. ימשות לוויות מוזה בוהבן והקשתו לנזיר להיות בעי מום כשר לברכה, אדרבו . לברכה, אדרבה הקשהו לחומרא. למשרת להיות כהן בעל מום בנשיאות והקישהו לנזיר להיות אסור ,ושנינן . בעלמא היא. סמוכין מדרבנן היא, הילכך לקולא דרשינן. וכתיב נמי לעמד לשרת b), מה משרת עומד אף נשיאות כפים עומו אן נשיאות כפים מעומד. פיסקא, אלו הן המעמדות. מה טעם תקינו מעמדות. לפי ושנאמרו צו את בני ישראל. ירושלמי: יונה תמידין קרבנן דכל ישראל אינוז. ואם תאמר יהיו

וחלקום בירושלים עומדין על קרבנן, לא חייבתם התורה אלא ג' רגלים בשנה. ואם יש לומר יהיו יושבין בטילין בעריהם, הא כתיב ואספת דגנך, הנם מוזהרין לאסוף דגנם ותירושם של כל השנה כולה, התקינו הנביאים הראשונים כ״ד משמרות ועל כל משמר ומשמר היה מעמד בירושלים של כהנים ושל לוים ושל ישראל. תנו רבנן עשרים וארבעה משמרות היו בארץ ישראל, מהן י״ב ביריחו. הגיע זמן המשמר לעלות חצי המשמר עולה מארץ ישראל וחצי משמר מיריחו כדי שיספקו מים ומזון לאחיהם. כלומר, חצי המשמר הנותר מספיקין צורכי העולים, ובפעם אחרת מתחלפין, מי שלא עלה יעלה עכשיו מי שעלה כבר ישב עתה בביתו ויספק צרכי העולים. ירושלמי: תני ר' שמעון בן אלעור ישראל והכהנים והלוים וכלי שיר מעכבין את הקרבן, שנאמר כל הקהל משתחוים, אילו ישראל, והשיר משורר אלו הלוים וחצוצרות מחצצרים, אלו הכהנים, הכל עד לכלות העולה, הכל מעכבין את הקרבן. אמר רב חסדא אמר רב משה תיקן לישראל שמונה משמרות ד' מאלעזר וד' מאיתמר בא שמואל והעמידן ישכבים וחדרות בן המהודים והוא מאחר דב שמודה בשנה בשנה מהשברה באחרות המאכות והישראם. על שש עשרה כא דרד והעמידן על כ"ד שנאמר בשנת הארבעים למלכות דרד נדרשו (נוכר). האותבינן עליה מהא דתניא, משה תיקן להם לישראל י״ו משמרות, ח׳ מאלעזר וח׳ מאיתמר, וכשרבו בני אלעזר על בני איתמר חלקום לכ״ד, שנאמר וימצאו בני אלעזר רבים לראשי (הגיבורים) (הגברים) מן בני איתמר ויחלקום לבני אלעזר ראשים לבית אבחת(ם) ששה עשר ולבני איתמר לבית אבותם שמונה. היו ח' מאלעזר וח' מאיתמר, כגון שהיו ח' אלפים מזה וח' אלפים (מזה) כל משמר אלף (ריבוא), א אלפו דם כי הדוס (הגבור ט) (הגבור ט) כך א הזמה הדקום שבר היה היה האם היה האם היה האחתום כל משמר אלף (היבוא) איתמר לבית אבותם שמונה יה יה יה אלפור והי מאיתמר, כגון שהיו הי אלפים מזה והי אלפים (מזה) כל משמר אלף (היבוא) [רבו] בני אלעזר וכאשר דרשום נמצאו י״ו אלף, ובני איתמר הי אלפים כמו שהיו, חלקו בני אלעזר לי״ו משמר אלף כל משמר, ובני איתמר נשארו ח' משמרות כמו שהיו, וזהו שכתב ויחלקום לבני אלעזר ראשים לבית אבות ששה עשר ולבני

וד' מאיתמר בא שמואל והעמידן על שש עשרה בא דוד והעמידן על עשרים וארבעה שנאמר ² בשנת הארבעים למלכות דוד נדרשו וימצא בהם גבורי החיל ביעזר גלעד מיתיבי משה תיקן להם לישראל שמונה משמרות ארבעה מאלעזר וארבעה מאיתמר דבא דוד ושמואל והעמידן על עשרים וארבע שנאמר במה יסד דוד ושמואל הרואה באמונתם הכי קאמר מיסודו של דוד ושמואל הרמתי העמידום על עשרים וארבע י תניא אידך משה תיקן להם לישראל שש עשרה משמרות שמונה מאלעזר ושמונה מאיתמר וכשרבו בני אלעזר על בני איתמר חלקום והעמידום על עשרים וארבע שנאמר י וימצאו בני אלעזר רבים לראשי הגברים מן בני איתמר ויחלקום לבני אלעזר ראשים לבית אבות ששה עשר ולבני איתמר לבית אבותם שמונה ואומר 3 בית אב אחד אחוז לאלעזר ואחוז אחוז לאיתמר מאי ואומר וכי תימא כי היכי דנפישי בני אלעזר הכא נמי דנפישי בני איתמר שמונה מעיקרא ארבעה הוו ת"ש בית אב אחד אחוז לאלעזר ואחוז אחוז לאיתמר תיובתא דרב יי חמא בר גוריא אמר לך רב יי חמא בר גוריא תנאי היא ואנא דאמרי כי האי תנא דאמר שמונה ת"ר י ארבעה משמרות עלו מן הגולה ואלו הן ידעיה [חרים] פשחור ואימר עמדו נביאים שביניהם

וחלקום כלומר הגברים רבים לראשי ראשי הגברים של בני אלעזר היו רבים מאיתמר. והאי וימלאו משמע דקודם לכן היו קבועים ועכשיו הוסיפו עליהן ויחלקום לי"ו בית אב אחד אחוז שהיה מתחילה לאלעזר דהיינו ח' אחוז אחד בגורל דהיינו נמי ח' והוו להו י"ו: ו**אחוז אחוז לאיחמר.** מה שהיה מתחילה אחז לאיתמר אחוזים עתה כבתחילה שלא הרבו עליהם שום בית אב: **מאי ואומר.** וכי תימא מעיקרא הוו ד' לאלעזר וד' לאיתמר: **וכי היכי דנפיש**י בני אלעור הכי נמי נפישי בני איחמר. ומיהו בני אלעור נפישי טפי דהא לאיתמר לא אוקמינהו אלא על ח' ודאלעור על י"ו: מא שמע ואחוו אחוו לאיסמר. אלמא כדקיימי קיימי. ושמע מינה דמשה חיקן להם י"ו ח' מזה וח' מזה וקשיא לרב חמא דאמר ד' וד'. והא דכתב לעיל ובשנת הארבעים וגו' המה יסד במה שהוסיפו עליהן עד כ״ד משתעי [אבל] משה חיקן להם י״ו משמרות: סנאי היא. דהא איכא תנא דלעיל דקתני משה תיקן להן ח' משמרות משניהן ואנא קאימנא כוותיה: **עלו מן הגולה**. בבית שני והשאר לא עלו שהרבה מישראל נשתיירו ולא רצו לעלות יי: **פשחור ואימר.** ומבעיא לי דפשחור (ד) לא כתיב גבי כ״ד משמרות (דה״א מד):

> להו. דמשמע דהוי ל"ו משמרות. אלא אימא שתים עשרה. כלומר מאותן עשרים וארבעה, הוי מהן שתים עשרה מיריחו ושתים עשרה מכל שאר ישראל. כיצד הגיע זמו משמרות לעלות חצי משמר עולה מא"י וחצי משמר מיריחו. וכז כל משמר ומשמר . עולה חצי מא״י וחצי מיריחו, דהיינו שתים עשרה מא״י ושתים עשרה מיריחו, ולמה כל משמר חציו מיריחו, לפי שהן קרובין . לירושלים מספקין מזון לאחיהן שאר חצי משמר הבאין מא״י ממקום רחוק ואין יכולין להביא מזון עמהן. **עיקר שירה בפה**. ואין צריך כלי שיר. בא דוד ושמואל והעמידום בין שניהם כ״ד. קשיא לרב חסדא דאמר שמואל תיקן י״ו ודוד כ״ד. תריץ, הכי אן בדין כא שריי בא הוד שמואל התכניה והבין שהוד בריי קשה את ברוסה אתם שמאה התקן י"א משמרות. קקותה קאמר מיסורו של שמואל הרמתי שהוא העמודך על י"א, חזר דרד והעמידן על כ"ד. מתרכי משה תקן י"א משמרות. וקשיא בני לרב חסדא דאמר ח" משמרות. וכשרבו בני אלעזר חילקום לי"ו משמרות. היינו כ"ד משמרות. וכי תימא כי היכי דנפישי בני אלעזר והכי נפישי בני איתמר ומעיקרא ארבע הוו. כלומר. כשם שנתרכו בני אלעזרו כז רבו בני איתמר. ולעולם בימי משה ייני (והל בשם שבי אהומרובע מאיתמה, כדאמר רב חסדא, והתרכו בני אלעזר והעמידום על ייין, נתרכו בני איתמר והעמידום (הוא) (הוו) ארבע מאלעזר והרבע מאיתמה, כדאמר רב חסדא, והתרכו בני אלעזר והעמידום על ייין, נתרכו בני איתמר והעמידום על חי, והיינו דכתיב וימצאו בני אלעזר וגרי. ת"ש בית אב אחד אחוז לאלעזר ואחוז אחוז לאיתמר. כלומר, כל בית אב אחד של אלעזר חילקו לשנים, אבל בני איתמר כדקיימי בימי משה קיימי עכשיו, ומדכתיב ולבני איתמר לבית אבותם שמנה, אלמא דבימי משה (הא) [הוו] שמנה מאלעזר ושמנה מאיתמר, וקשיא לרב חסדא. אמר לך רב חסדא תנאי הוא. דאשכחן תנא דלעיל

איתמר לבית אבותם שמונה. וכתיב בית אב אחד אחוו לאלעזר ואחוז אחול לאיתמר, כל האחוז שהיה לאיתמר מקודם הוא האחוז עתה, אבל לבני אלעזר והוסיפו ח" אחיים. היובתא דרב חסדא דאמר משה תיקן להם לישראל ח" משמרות כין, הנה זה הברייתא תנא י"ו משמרות תיקן להם משה לישראל ושנינן, תנאי היא ואנא דאמרי כי האי תנא, דתניא משה תיקן לישראל ח" משמרות ד" מאלעזר וד" מאיתמר. אכתי סיפא דקתני באו שמואל ודוד והעמידום על (י"ו) [כ"ד] קשיא לרב חסדא. ושנינן הכי, מיסוד של שמואל שהוסיף על שתיקן משה בא דוד והוסיף על מה שתיקן שמואל [והעמידום על כ״ד], שנא׳ המה יסד דוד ושמואל הרואה באמונתם. תנו רבנן ד׳ משמרות עלו מן הגולה. ידעיה חרים פשחור אימר. עמדו הנביאים שביניהם

א) דברי רביט אין לו ביאור לכאורה ואולי דחסר איזה סיבוס וצייל ועוקר הקישא דלשרסו ולבכך בשמו לענין עמידה אחי דכחיב המם לעמוד לשרס ואחריין מה משרס עודה ביאור לכאורה ואולי דחסר איזה סיבוס וציי ועיי חוס' מנחות קט. סדייה לא ובראייש פייג דמגילה סיי יט

יג א מיי׳ פט"ו מהל' תפלה הל' ב סמג עשין כ טוש"ע א"ח סימן קכח סעיף ל: יד ב מיי פ"ג מהלי כלי המקדש הל' ג סמג עשין

קסט: מו ג ד מיי שם [הלי ט] ופ"ד הלכה ג סמג עשין :קעא

תורה אור השלם

1. צו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל י בּ יָּעֶר בָּ בְּיָרְ בְּרָבְּנִי לְחָמִי לְאָשִׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲרוֹ: במדבר כח ב לָחֶבְרוֹנִי יְריָה הְרֹאשׁ לַחֶבְרוֹנִי יְריָה הְרֹאשׁ לַחֶבְרוֹנִי לְתֹלְדֹתִיו בְּשְׁנֵת הָאַרְבָּעִים לְמַלְכוּת דְּוִיד נִדְרְשׁוּ וַיִּמְּצֵא בָהֶם גַּבּוֹרֵי חַיִּל בְּיַעְזֵיר גִּלְעָד: דברי הימים א כו לא

בַּספִים מַאתִים ושנים עשר המה בחצריהם התיחשם ָּבָאֵמוּנְתַם: דברי הימים א ט כב

לְרָאשֵׁי הַגְּבָרִים מִן בְּנֵי איתַמַר וַיַּחַלְקוּם לבְנִי אָלְעָזֶר רָאשִׁים לְבֵית אָבוֹת שִׁשָּׁה עָשֶׂר וְלִבְנֵי אִיתְמָּר שִׁשָּׁה עָשֶׂר וְלִבְנֵי אִיתְמָּר לבית אבותם שמונה:

י אָבּהוּיָב שְּבּוּנְיה דברי הימים א כד ד וַיִּכְתְּבֵם שְׁמַעְיָה בֶּן נתנאל הסופר מו הלוי דְּנִיבְּצֵּגִּל נִיטוּבֵּוּ בִּוְ נִיצְרוֹק הַפַּבֵוּ הַאֶּלֶךְ וְהַשְּׂרִים וְצְרוֹק הַכֹּבֵוּ וַאֲחִימֶלֶךְ בָּן אֶבְיָתָר וראשי האבות לכהנים בּ אָּג יָּגִּיְעָזֶר וְאָחֻז לְאִיתָמָר:

. דכרי הימים א כד ו

מוסף רש"י